

LBRIS

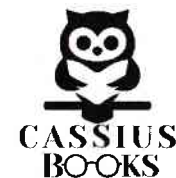
We know
books

RALUCA IACOB

Volumul 2

Păcate arse

**Din mătase și
diamante**

PROLOG

Roma, Italia

14 aprilie 2023

A crezut că va fi o întâlnire pașnică. Așa i-au promis, iar el s-a lăsat dus de nas.

Dante și frații Belushi au atins un impas în colaborarea lor cu o săptămână în urmă. Atunci când cel de-al patrulea om din afacere a fost arestat de Interpol.

Situația e dată dracului, iar el se află, de câteva zile, în infern.

Nu mai știe cât timp a trecut de când l-au ademenit în casa lor.

În pivnița unde îl țin sechestrat e mereu lumină de la un neon care pâlpâie și sfârâie. Nu există geamuri, așa că nu a putut să țină în niciun fel numărătoarea apusurilor și răsăriturilor.

N-a mai dormit de prea mult timp. Și, crede el, tocmai de aceea vede umbre dansând pe pereți și forme ciudate împânzind podeaua de piatră.

Chiar dacă lumina și bătaia și amenințările nu l-ar ține treaz, undeva în cameră există o țevă fisurată care picură într-un ritm care îl scoate din minți.

E într-o ceață totală.

Trupul îi e amorțit după bățile pe care le-a încasat de la Luan. Legat de mâini și de picioare, cu un căluș în gură, Dante nici măcar nu mai încearcă să se elibereze. A crezut că ar

putea să evadeze la început, dar speranța i s-a diminuat mai tare cu fiecare moment care a trecut pe lângă el.

– Cum e, amice? Ai făcut rost de bani?

Vocea lui Agron face ecou în urechile lui.

Mai cunoaște doar un lucru, de parcă acesta ar face parte din el.

– Mă ții captiv aici de zile bune, drace!

Îi e frică. Atunci când s-a băgat în mizeria asta, a știut cu cine avea de-a face, dar nu i-a părut suficient cât să se oprească. Acum însă, inima îi bate ca nebuna în piept în timp ce groaza îl consumă.

– Am mâinile legate! Nu pot să comunic cu nimeni din exterior. Și încă ceva...

Partenerii lui transformați în dușmani au făcut închisoare în Albania.

Zece ani fiecare pentru omor calificat. Nu vor ezita să-l termine, la momentul potrivit. Cu siguranță nu vor ezita să o ucidă pe soția lui, dacă vor considera că asta e mișcarea corectă.

Știu însă cu toții la fel de bine că dispariția ei nu ar ajuta cu nimic în cauza lor. Frații Belushi încearcă să scoată de la Dante zece milioane de euro.

Genul de bani pe care el nu i-a avut niciodată. Nici când Victoria trăia. Nici măcar atunci când ea a murit și l-a lăsat pe singurul moștenitor testamentar. Au trecut patru ani de atunci.

– N-am pe nimeni și n-am de unde să-ți scot banii ăia nenorociți! M-ai ținut în *strappado*¹ până mi-a dat sângele pe gură! Mi-ai rupt câteva coaste cu ocazia asta!

– Tortură simplă și curată, murmură Luan cu ochii sclipind, mulțumit de metodele sale.

– Cu toate astea, nu mi-am amintit subit de vreun cont în care țin câteva milioane de euro!

Patru ani în care Jo a lui a fost la facultate, refuzând să muncească înainte de terminarea studiilor. Patru ani în care au trăit doar din moștenirea aceea care e pe terminate acum.

Mintea îi fuge printre gânduri. Toate despre soția lui. Știe că a găsit casa goală când s-a întors de la plimbarea ei obișnuită și crede, ba nu, speră că-și face griji pentru el. Mai mult decât orice, își face el griji pentru ea și pentru siguranța ei.

Dante nu a văzut zece milioane de euro niciodată în viața lui.

Cu siguranță nu poate, fix în clipa asta, să răscumpere o greșeală pe care nu el a făcut-o. Greșeala care le-a băgat un om în închisoare pe viață.

Greșeala care i-a costat un transport.

A fost vorba despre o afacere ca între prieteni.

O singură fată. *Zece de milioane de euro.*

Cu atât se vinde o mireasă de sacrificiu în lumea celor ca Luan și Agron.

Uneori chiar și cu mai mult. Acelora, frații Belushi le spun *cazuri speciale* și sunt extaziați atunci când le cad pe mână.

Și totuși, de data asta n-au vrut *cazuri speciale*.

Doar o fată.

Oricare fată...

El nu trebuia să facă nimic. Era un simplu om de legătură, iar, în mintea lui, asta nu îl califică drept traficant de carne vie.

¹ Formă de tortură în care mâinile victimei sunt legate la spate, iar aceasta este suspendată de o frânghie atașată de încheieturi. Efectul, de cele mai multe ori, fiind umerii dislocați.

Urmau să fie bogați, el și prietenul său, proxenetul sârb Branko Petrović. Dacă situația mergea conform planului...

Dar Branko a fost arestat înainte să poată transporta fata, așa că înțelegerea a sfârșit costându-i scump pe frați, fără să le aducă vreun beneficiu real.

N-au plătit niciun cent înainte de livrare, dar și-au pus încrederea în Dante. S-au trezit fără ceva nou de arătat unui client mofturos, care-i scoate din minți, căci are suficienți bani cât să-și continue șederea la ei în hotel, dar și suficiente mofturi cât să nu se fi atins de niciuna dintre fetele lor până acum.

Branko a fost săltat chiar în ziua în care plănuia să se ducă *la vânătoare*.

Și Dante n-a putut să termine misiunea pentru el. A fost multe pentru foloase materiale în trecut, dar niciodată proxenet.

Urma să primească o parte din câștiguri, odată ce fetele ar fi fost vândute în cercul acela de iad pe care Luan și Agron îl numesc *hotel*.

Locul de unde clienții lor bogați și neadaptati vin să-și caute perechea.

Simte cum întunericul din mintea sa îl sufocă. Și umbrele parcă se apropie.

Tot ce știe el e să facă bani ușor.

Și fix asta urmărește atunci când dă la schimb libertatea lui Jo, pentru a sa.

CAPITOLUL 1

Paris, Franța

15 aprilie 2023

Joseph Lambert e genul de om care se simte bine doar atunci când totul merge conform planului. Până la cincizeci de ani a învățat cum să țină orice situație sub control.

Aproape orice situație...

În ziua aceea de cincisprezece aprilie, cu patru ani în urmă, nimic n-a mers așa cum și-ar fi dorit el.

De fapt, poate spune cu siguranță că alea au fost cele mai nenorocite douăzeci și patru de ore din viața lui. Momentele în care tot orașul a fost învăluit de haos și moarte. Momentul în care *ea* a murit.

Lambert n-are niciun Dumnezeu și nu îi e rușine s-o recunoască. Nu ar putea ghici nici după o sută de încercări când a fost ultima dată într-o biserică. Soția lui, însă, era o femeie credincioasă. Îi plăcea liniștea.

Ea era bunătatea și iubirea din viața lui atât de întunecată, iar credința era piatra ei de temelie.

Lambert își amintește de anii ei de muncă voluntară la casa de bătrâni din cartier și zâmbește. Seniorii încă mai au cuvinte de laudă despre ea și-i povestesc mereu când îl întâlnesc despre cum vorbele ei bune și grija ei fără sfârșit le făcea viețile mai frumoase.

Într-adevăr, soția lui avea un fel al ei de a-i face pe oameni să simtă că viața lor contează, că sunt văzuți, auziți și iubiți.

Niciodată nu ezita când venea vorba să-i ajute pe cei care aveau nevoie de ea.

Pe el, cel mai mult îl atrăgea capacitatea ei de a vedea binele în orice situație, iar optimismul ei îl lăsa mut mai mereu.

Ea era credința. Un munte de mulțumire și empatie. Lumina lui care îl ghida prin viață.

Cunoștea o intrare secretă în Notre-Dame și obișnuia să se strecoare printre icoane în nopțile când nu putea să doarmă.

În special în nopțile când el, prins la serviciu, nu reușea să ajungă acasă. Sfinții au fost acolo pentru ea chiar și atunci când propriul soț o lăsa de izbeliște, abandonată într-un pat conjugal rece și uneori ostil.

Își încheștează pumnii atât de tare încât articulațiile i se albesc. De obicei, amintirile cu ea îi fac bine. Nu și astăzi. Astăzi doar își reproșează. Ar fi trebuit să fie acolo cu ea.

În fiecare noapte. În fiecare zi.

În special atunci când femeia lui s-a făcut torță vie, parte din catedrala care a ars până la temelie. Ar fi putut să o salveze. Cel puțin asta alege să-și spună atunci când viața i se pare, brusc, mult prea nedreaptă. Preferă să fie supărat pe sine, decât să dea vina pe sfinții ei.

O credință pe care el n-a avut-o niciodată e singurul lucru care îi mai leagă.

Lambert o să-și dea voie să înnebunească de tot și să se învinovățească până la capăt pentru moartea soției sale, doar ca să păstreze legătura asta.

Sfinții ei au încercat să o salveze, dar ea s-a încăpățânat să dispară odată cu locul ei preferat.

Are nevoie să creadă că *ei* au încercat să-i schimbe soarta. Și că au eșuat pentru că nimic pe lume nu era mai puternic decât voința ei.

Era în biserică.

Se ruga în liniște, așa cum făcea mereu. Ar fi putut să iasă. Lambert nu poate bloca gândul ăsta cu niciun chip, iar vina îi îngreunează sufletul.

I-au spus-o pompierii. O știe și el foarte bine.

A învățat-o să stea mereu lângă o ieșire, chiar și în *casa Domnului*, acolo unde ea credea că nu i se putea întâmpla nimic rău. Ce s-a întâmplat acolo a fost sinucidere pe altarul unui Dumnezeu care nu acceptă să-ți iei propria viață. N-a fost ceva planificat.

Lambert urăște lucrurile neplanificate.

Măcar, dacă găsea vreo confesiune pe undeva care să ateste că moartea era ceva la care se gândea de mult, bărbatul ar fi putut dormi mai bine noaptea. Ar fi știut că ea nu regretă. Că, atunci când flăcările o înghițeau, soția lui a gustat din dulcea eliberare fără vreo remușcare. Tot ce-i rămâne însă lui sunt presupuneri care-i mistuie conștiința. A fost absent.

O iubea chiar dacă n-o mai cunoștea de mult.

Iubire n-a fost, după cum se pare, de ajuns, iar soția lui s-a aruncat fără să se gândească prea mult, în flăcări, în clipa în care ocazia i s-a prezentat.

Singurul adevăr pe care Lambert îl știe cu certitudine despre ce s-a întâmplat cu fix patru ani în urmă este că dragostea lui a ucis-o. Sau, mai degrabă, lipsa acesteia.

N-a fost niciodată un om afectuos. Și asta a distrus singura persoană care conta pentru el.

Alege, însă, să dea vina pe nenorocitul care a incendiat catedrala.

E mai ușor să adoarmă atunci când face pe altcineva responsabil pentru faptul că, ultima dată când și-a văzut soția, din ea mai rămăsese doar un trup carbonizat total. Regretul îl

mănâncă oricum pe dinăuntru, iar vocea aceea care nu-l lasă niciodată în pace îi servește ca un memento constant al ceea ce ar fi putut să fie dacă ar fi prioritizat viața cu ea.

Înjură în barbă. De aproape doi ani, Lambert e *prefect* în Île-de-France. Are toată poliția din regiune la comanda sa și totuși nu poate să treacă peste hotărârea ministrului. Cazul Notre-Dame a fost închis la câteva zile după incendiu.

Sam Bidard s-a asigurat de asta atunci când a torturat un suspect în scopul obținerii unei mărturisiri. Nu doar că fostul șef al lui Lambert a eșuat în misiunea aceea.

Nu doar că și-a pierdut locul în poliție.

Nu doar că a fost trimis la închisoare, unde mai e și acum. Nu!

Toate astea nu erau de ajuns.

În urma întregului scandal, ministrul i-a obligat să abandoneze cazul.

Să spună peste tot că a fost un accident. Un simplu scurtcircuit care a scăpat de sub control. Doar un alt lucru care n-a mers conform planului.

În majoritatea timpului, încearcă să ia situația ca atare și să treacă peste.

Încearcă...

Și totuși, își petrece mult prea multe nopți, singur în patul lor, gândindu-se, creându-și scenarii în minte. E ultimul lucru pe care-l mai poate face pentru femeia pe care a jurat să o protejeze până la moarte în ziua nunții lor.

Oftează, singur în biroul lui.

Își trece obosit mâna peste față și se așază mai bine în scaunul ortopedic. Are o zi extrem de proastă. Se întâmplă mereu la aniversarea morții ei. Înghite în sec.

Începe să se agite. Se ridică și face câțiva pași prin cameră.

E inutil să se gândească la ce a fost sau la ce ar fi putut fi. Nimic nu o să-i aducă soția înapoi.

Nimic nu o să-i schimbe ministrului părerea despre redeschiderea cazului Notre-Dame. Și totuși îi vine să urle.

Și nu se poate calma, oricât de tare ar încerca. Are una dintre crizele alea pentru care își promite că o să meargă, cât mai repede, la psihiatru. Apoi își revine și nu se mai duce la doctor, chiar dacă are programarea făcută.

Așa e mereu. Lambert nu e tocmai un om de cuvânt, mai ales atunci când vine vorba de lucruri pe care să le facă în propriul interes. De o singură promisiune știe cu siguranță că se va ține:

– Jo și Cai Hernandez, împreună cu bunul lor prieten, Dante Lee, o vor urma pe Victoria în pământ sau pe Sam la pușcărie, mârâie, privind prin fereastra panoramică a biroului său.

Nu știe cum.

Nu știe când. E sigur, însă, că asta se va întâmpla. Trebuie. O viață pentru o alta. Așa funcționează infernul.

Așa a funcționat viața lui Lambert în ultimii patru ani.

El nu are niciun Dumnezeu.

Sfinții n-o să-i facă dreptate.

Justiția n-o să-i facă dreptate. Trebuie să ia situația în propriile mâini.

Și o va face. Ziua judecății se apropie.

Își cuprinde puntea nasului între două degete. Închide ochii. Încearcă să respire, să se adune.

Nu mai știe ce spune.

Nu mai are control asupra propriilor gânduri.

Se teme că, până la urmă, va pierde de tot contactul cu realitatea.

Și atunci va acționa. Va pierde totul pentru un moment de glorie.

Și, în nebunia lui, va fi fericit pentru o clipă. E sigur, iar siguranța îi face sângele să tremure în vine. Are nevoie de ajutor.

Se spune că puterea corupe, ceea ce a fost adevărat în cazul lui Sam. Dar puterea absolută? Corupe ea absolut?

Lambert își pierde mințile încet. Eșecul îl sufocă. Se înecă într-o mare a disperărilor, iar speranța se îndepărtează din ce în ce mai tare.

Un om ca el nu ar trebui să fie pus la conducerea poliției pe un întreg sector din țară. Și totuși n-ar renunța la serviciul său pentru nimic în lume.

– Trebuie să vorbesc cu tine, vocea guturală care se aude imediat ce ușa biroului e trântită de perete îl trezește din visare.

Și apoi realizează că și-a adus cel mai mare coșmar în viața lui doar gândindu-se la el.

Cai Hernandez îi stă în prag, înalt până aproape de tavan și extrem de serios atunci când i se adresează.

Lambert și-a dedicat viața carierei sale. Și-a împins soția la un gest necugetat căci a iubit munca mai mult decât a iubit-o pe ea. Ar face orice să își răscumpere păcatele.

Ar omorî pe oricine, iar unul dintre oamenii de pe lista lui îi stă chiar acum în câmpul vizual. Cu un gest mecanic, polițistul își duce mâna către buzunarul de la spate, acolo unde are pistolul. Apucă mânerul. Se pregătește să tragă.

Inspiră adânc.

Pierde momentul.

Secretara lui apare în prag și-și cere scuze că l-a lăsat pe domnul Hernandez să intre neanunțat.

Lambert aproape că o roagă să-l escorteze pe musafirul nepoftit afară din birou, dar acesta îi spune singurele două cuvinte care l-ar fi putut face să se răzgândească vreodată:

Cazul Notre-Dame.

Mintea începe să i se agite pe acele silabe. Simte focul cum se reaprinde în sufletul lui.

Lambert n-are niciun Dumnezeu, dar, în clipa în care el și Cai se așază, față în față la birou, face ceva ce n-a mai făcut de fix patru ani de zile: începe să se roage.